

דף מקורות - פרשת במדבר – מתוך חיבה

השיעור השבועי של הרב יצחק חי זאגא, בבית הרב קוק, אור לכד' אייר תשע"ו א. במדבר א - 'וידבר ד' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר. שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם. מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן. ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבתיו הוא. רש"י - מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה, כשיצאו ממצרים מנאן, וכשנפלו בעגל מנאן לידע מנין הנותרים. כשבא להשרות שכינתו עליהן מנאן. באחד בניסן הוקם המשכן, ובאחד באייר מנאם.

ב. אורות הקודש ג' עה - 'הרצון יסוד החיים הוא, הוא מוכרח להיות פועם בחיים. המוסר, התורה, כל אור קדוש ועליון צריך הוא לפעול עליו להישירו, אבל לא לטשטש את כחו. החלשת כח הרצון על ידי מעמסות מטרידות, אפילו כשיהיו נובעות ממקום עליון וקדוש לפי דעת האדם, היא מדלדלת את הצורה העליונה של הוד האדם. אור הקודש בעז הרצון וחופשו, בהודו הרענן הוא מתגלה, ולא אותי קראת יעקב כי יגעת בי ישראל. והמעטת הטרחים היא אחת ממגמות התורה האלוקית, הנותנת שביל חיים ומהלך ישר לכל כח הרצון ממבועו האמיץ, ממקור החיים.

ג. זוהר במדבר קיז - 'כיון דאורייתא ומשכנא אתוקמו בעא קב"ה למפקד חילוי דאורייתא כמה חיילין אינון דאורייתא כמה חיילין אינון דמשכנא, ת"ח כל מלה דבעי לאתיישבא בדוכתיה לא מתיישבא עד דאדכר בפומא ואתמני עלה, אוף הכא בעא קודשא בריך הוא למפקד חיילין דאורייתא וחיילין דמשכנא וכלהו הוו כחד ולא מתפרשי דא מן דא כלא כגוונא דלעילא דהא אורייתא ומשכנא לא מתפרשי דא מן דא ואזלין כחדא, ובגין כך חייליהון עאלין בחושבנא לאשתמודעא גבייהו, בר אינון אחרנין דלית לון חושבנא, ובגין כך כתיב וידבר יי' אל משה במדבר סיני באהל מועד, אי באהל מועד אמאי במדבר סיני, אלא חד לאורייתא וחד למשכנא..

ד. אורות התורה ב' ז - 'עיקר לימוד תורה לשמה אי אפשר לבוא, כי אם על ידי הכשר זה של ההבנה, וההרגשה הבאה עימה, איך כל פרטי תורה חביבים חיבת קודש, ואיך האור הכללי, המלא חיים ומביא חיים לעולם, מתפלש הוא בכל הפרטים כולם.

ה. קובץ ה' רעח - 'הקוים המחשבתיים העליונים של שפעת רוח הקודש העליונה של אור התורה, הם הם המתפשטים מראשית אצילותם המזרחת, עד עומק תחתית של כל הסתעפויותיהם, ההלכותיות הפלפוליות, האגדיות הדרושיות, הרזיות הרמזיות. וכל המהלכים השונים שמתגלים על בהיקות אורות, הכל מזיו החיים העליונים של עצת עליון הם נמשכים. וכפי כחו הרוחני של האדם, וכפי טהרת נשמתו, הרי הוא חש ומרגיש הרגשה חיה וקיימת את האור הכללי שבתוך הפרטים, ומתגלה עליו הוד הזיו של עסק התורה לשמה.

ו. אורות התורה ד' ג - 'כל דבר ודבר מן התורה נובע מכל התורה כולה, בין מתורה שבכתב, בין מתורה שבעל פה, בין כל לימוד טוב וכל מצוה וכל מידה טובה. אלא שישנם חילוקים בין המדרגות. אבל האהבה והשמחה בעשיית המצוות ותלמוד התורה לשמה. צריכה להיות אהבת הכל, אהבת כל האור, החיים,

הקדושה והרוחניות העליונה של הכל ממש, האצור וגנוז בתוך זה הפרט שהאדם עסוק בו, והמובלט על ידי התוכן הפרטי, בכל תועפות אורו, הודו וזיו קדשו.

ז. אורות הקודש א' מד - 'העסק הפרטי שבפרטים מרחיב הוא את הדעת לפי ערך העומק הלשדי שיש בתמציתם של הפרטים, שהוא טל החיים של הכללים העליונים המופיע בהם מאור חייו. גניזתו של טל אורות זה היא בנקודת הרצון שבהכרה, המתעלה לאידיאל עליון בחיי הפרטים, תולדות הכלל. העוסק בתורה לשמה הרי האור הכללי, שמתחבר לרצונו המזוכך, הולך ומתברך עמו, ומושך לו שפעת גודל, מלכות וממשלה וחקיקור דין. אבל העוסק בתורה שלא לשמה פרטיו מיובשים הם מלשד הרצון האידיאלי, והפרטיות שבהן אוכלת את מוח עצמותיהם, והרי הוא מגרם גרמי, ואינו בא לתעודתו שנוצר בגללה, להוסיף אור רצוני עליון בעזוז החיים הפרטיים, להעלותם אל עליו הכלל, ולהוסיף בכלל זיו צביוני חדש על ידי עושר הבא ממשפלים. קדושי הדעה צופים את אור הפרטיות כשהם עסוקים בכללי כלליות, והם צמאים לאור הכללי, שוקקים אליו, ומזדהרים בגדלו, וכן קדשו, בהיותם עסוקים בפרטי פרטים. חסד ואמת נפגשו, צדק ושלום נשקו.

ח. אורות התורה ב' א - 'ענין תורה לשמה, לשם התורה.. וחכמת התורה הרי היא הגילוי האלוקי כפי רצונו יתברך הבא מצד עבודתנו ותלמודנו. והנה כל הלומד תורה הוא מוציא מהכח אל הפועל את מציאות חכמתה מצד נפשו, ובודאי אינו דומה האור המתחדש מצד חיבור התורה לנפש זו לאור הנולד מהתחברותה לנפש אחרת, ואם כן הוא מגדיל התורה ממש בלימודו, וכיון שהקב"ה רוצה שיגדיל תורה, הדרך הישרה הוא שילמד האדם מצד אהבתו את האור הגדול, שרוצה השי"ת בגילוי מציאותו, שיתגדל יותר ויותר, ומכל שכן לחדש בתורה, שהוא ודאי הגדלת התורה ממש באור כפול.

ט. עולת ראי"ה א' שסד - 'אמר רב נחמן, משה תקן לישראל ברכת הזן וכו' (ברכות מח:). המטרה הראשונה מוכרח להיות הקיום הגופני הפרטי, שמבלעדיו אין חומר במה לבנות צורות וכללים.. אח"כ עלינו מזה שנכנסנו לארץ, ובאנו אל מצב העסק והטפול של הקיום הכללי הגופני, ותקן ישע את ברכת הארץ כשנכנסו לארץ.. אח"כ דוד ושלמה תקנו 'בונה ירושלים', שכבר בא הזמן לכונן הצורה הרוחנית הכללית לכלל האומה ומרכזה. דוד תיקן 'על ישראל עמך ועל ירושלים עירך', היינו ההשתדלות הרוחנית עבור ישראל עצמם, במה שכל ישראל יתאגדו על ידי ירושלים לעם אחד בצורתם הרוחנית, ובזה נשלמה המטרה הרוחנית הלאומית הפרטית, ושלמה תיקן 'על הבית הגדול והקדוש' על המטרה העליונה הרוחנית הכללית, כמו שאמר ביסוד הבית 'למען דעת כל עמי הארץ כי ד' הוא האלוקים אין עוד'.